

Arrest

nr. 253 771 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Jeberti origine te zijn. U bent moslim en u bent afkomstig uit Teseney, gelegen in de zoba Gash Barka.

Aan het einde van de achtste graad, verloor u uw studentenkaart. In de maand september van 2011 was u onderweg naar het politiebureau in Teseney teneinde een nieuw identificatiebewijs (studentenkaart) aan te vragen, toen u gecontroleerd werd door soldaten. Daar u op dat moment niet over de nodige documenten beschikte, werd u meegenomen door de soldaten. U werd naar Adi Omer gebracht waar u werd vastgehouden. De volgende ochtend werd u meegedeeld dat u een militaire training zou moeten volgen.

U moest samen met anderen in het kamp in Adi Omer wachten tot jullie met genoeg personen zouden zijn om de militaire training aan te vatten. In afwachting daarvan, moest u overdag hout sprokkelen. U had op dat moment gezondheidsproblemen waardoor u moeite had met het fysieke werk. Toen enkele personen ontsnapten uit het kamp, werden jullie gestraft. U onderging lijfstraffen, waardoor uw gezondheidstoestand nog verslechterde. Toen u een maand in het kamp verbleef en u ondanks uw gezondheidsproblemen nog steeds fysieke arbeid moest verrichten, kwamen uw ouders naar het kamp om te zeggen dat u student was. U werd echter niet vrijgelaten. Er volgden nog meerdere ontsnappingen uit het kamp, waarna er telkens represailles volgden. Nadat u twee maanden had doorgebracht in het kamp in Adi Omer, werd u overgebracht naar een tentenkamp in May Atal. In May Atal werd u meegedeeld dat u zich in een kamp voor militaire opleiding bevond. U moest opnieuw hout gaan halen waardoor u onwel werd. U kon het hout niet meer dragen en moest door andere soldaten naar het kamp teruggebracht worden. U werd onderzocht door een assistent-verpleger en u kreeg een baxter. Die nacht ontsnapten drie personen uit het kamp, waardoor de andere rekruten geslagen werden en een chaotische situatie ontstond waarbij anderen over u heen liepen. Ten gevolge hiervan, voelde u zich nog zieker. U werd naar het ziekenhuis gestuurd. U bleef drie dagen in het ziekenhuis, waarna u overgebracht werd naar een groter ziekenhuis dat in Gedem gelegen was. U werd gedurende een maand behandeld in Gedem en vervolgens teruggestuurd naar het eerste ziekenhuis. Andere patiënten waarschuwden u dat u terug naar de militaire training zou gestuurd worden en adviseerden u te vluchten uit het ziekenhuis. Rond de middag verliet u het ziekenhuis. U ging per bus naar Ghinda. 's Nachts reisde u per bus door naar Asmara. In Asmara nam u een bus naar Barentu en daarna naar Haykota. U stapte af nabij Haykota, want u wist dat er tussen Haykota en Teseney een controlepost was, waar u gevat zou kunnen worden. U ging te voet via Alebu naar Teseney. U vond onderdak bij een vriend en jullie besloten samen Eritrea te ontvluchten. Jullie vertrokken te voet uit de stad Teseney via het Tura kanaal en het dorp Tuktuk, waarna jullie de rivier Gash overstaken. Via velden, bossen en plantages stapten jullie verder in de richting van de grens met Soedan. Uw vriend die herder was kende de regio goed, waardoor jullie de weg konden vinden. Jullie kwamen aan in het dorp Gulsa, op Soedanees grondgebied. U reisde door naar Wedi Sherifey en Kassala en van daaruit ging u naar Khartoum, waar u twee jaar verbleef. Vervolgens reisde u naar Libië en via Italië bereikte u Zwitserland.

Op 12 juli 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Zwitserse autoriteiten. In 2018 werd uw verzoek in Zwitserland afgewezen. In oktober 2018 verliet u Zwitserland en reisde u via Frankrijk naar België. Op 1 december 2018 kwam u aan in België en op 30 april 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie neer van de identiteitskaarten van uw ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Eritrea vreest vervolgd te worden omdat u de militaire training verliet zonder toelating en u vervolgens op clandestiene wijze het land ontvluchtte. U vreest omwille van uw desertie en uw illegale vlucht in de gevangenis te zullen belanden bij terugkeer naar Eritrea.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Aangezien u voor uw komst naar België een procedure internationale bescherming doorlopen heeft in Zwitserland, werden de verklaringen die u aflegde in Zwitserland opgevraagd bij de Zwitserse autoriteiten en toegevoegd aan uw administratief dossier.

In verband met uw verzoek in Zwitserland stelde u dat u hetzelfde verklaarde in Zwitserland als in België en dat u de waarheid had verteld in Zwitserland (CGVS, pg 7). Na vergelijking van de verklaringen die u aflegde in Zwitserland en deze in België, werd echter vastgesteld dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen uw opeenvolgende verklaringen die maken dat aan uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea geen geloof kan gehecht worden. Uw illegaal vertrek uit Eritrea is van uitermate groot belang om uw vrees bij terugkeer naar Eritrea te kunnen beoordelen. Indien u immers niet op de manier die u voorhield uw land van oorsprong verlaten hebt, kan dit enkel maar doen vermoeden dat u wel degelijk met de toestemming van de Eritrese autoriteiten het land verliet en u aldus geen vrees dient te koesteren voor de Eritrese overheid.

In Zwitserland stelde u dat u bij uw terugkeer in Teseney na uw vlucht uit het ziekenhuis, onderdook bij een vriend in de wijk Salam (zoba Salam, de term zoba wordt in Teseney gebruikt om een wijk aan te duiden) en dat u twee dagen bij deze vriend verbleef (gehoorverslag Zwitserland, F53, F144 en F145). U vertrok zonder voorbereiding vanuit de woning van uw vriend (gehoorverslag Zwitserland, F148, F149). U ging van Teseney tot aan de rivier Gash, u stak de Gash over, waarbij u aangaf dat u het gebied niet heel goed kende. Vervolgens bereikte u Gulsa, een dorp dat naast het kamp Wedi Sherifey ligt (gehoorverslag Zwitserland, F150). U sprak voortdurend in het enkelvoud en uit uw verklaringen in Zwitserland kan duidelijk opgemaakt worden dat u deze tocht te voet alleen ondernam. Toen u expliciet gevraagd werd hoe u dan de weg kon vinden, gezien u aangegeven had dat u de omgeving niet goed kende, verklaarde u dat u 'uw voeten, uw instinct' gevolgd bent (gehoorverslag Zwitserland, F151). U zou u niet op voorhand geïnformeerd hebben over de route die u diende te volgen bij uw vriend, omdat men daar niemand kan vertrouwen (gehoorverslag Zwitserland, F 154). Gezien u vervolgens verklaarde dat u uw vriend wel op de hoogte bracht van uw vlucht uit het ziekenhuis en van uw plannen om naar Soedan te vluchten, werd u nogmaals gevraagd waarom u hem dan ook niet om hulp vroeg om de weg te kunnen vinden. Daarop wijzigde u uw antwoord en verklaarde u dat hij daar geen idee van had (gehoorverslag Zwitserland, F170).

Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dat de vriend die u opving nadat u gevlucht was uit het ziekenhuis, in dezelfde wijk als die van u woonde, namelijk zoba Shaeb (CGVS, pg 4, pg 5, pg 15 en DVZ, verklaring van 14 juni 2019, punt 5). Tevens gaf u aan dat u een week bij uw vriend verbleef (CGVS, pg 12, pg 15). U vertelde uw vriend dat u naar Soedan zou gaan en uw vriend gaf te kennen dat ook hij het land wilde verlaten. U verliet samen met uw vriend S. Eritrea (CGVS, pg 12, pg 15). Jullie gingen te voet vanuit Teseney naar de grens met Soedan en eens jullie Gulsa bereikt hadden, wisten jullie dat jullie in Soedan waren (CGVS, pg 15). Toen u gevraagd werd hoe u wist waar u moest wandelen, verklaarde u dat u niet veel kent van die plaats, maar dat uw vriend de plaats heel goed kent, dat uw vriend herder was en het gebied heel goed kende (CGVS, pg 15). Deze verklaring valt geenszins te rijmen met de versie die u in Zwitserland gaf.

Gelet op het belang van het illegaal vertrek in Eritrese context, werd u geconfronteerd met de vastgestelde discrepanties. Aangaande de duur van uw verblijf bij uw vriend, stelde u dat u in Zwitserland niet gezegd had dat het om twee dagen ging en dat het ongeveer een week was (CGVS, pg 16). Verder beweerde u dat u in Zwitserland wel gezegd had dat uw vriend samen met u illegaal de grens met Soedan is overgestoken in tegenstelling tot wat blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. U beweerde dat u het vermeldde, maar dat het niet genoteerd werd, dat er veel fouten waren, dat u toen geen advocaat had en dat u ruzie kreeg met de interviewer (CGVS, pg 16). Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat u dermate verkeerd begrepen zou geweest zijn in Zwitserland, gezien uit het gehoorrapport van de Zwitserse autoriteiten blijkt dat u uitgebreid bevraagd werd over uw vertrek uit Eritrea en dat u uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de punten die twijfels opwierpen. Vervolgens werd u erop gewezen dat u tweemaal precies dezelfde vraag werd gesteld, namelijk hoe u de weg naar de grens met Soedan kon vinden en dat u twee totaal verschillende antwoorden gegeven had (CGVS, pg 17). U kon daarop enkel maar zeggen dat u hen (de Zwitserse autoriteiten) vertelde dat u met uw vriend was (CGVS, pg 17). De versie die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ten berde bracht, was de juiste (CGVS, pg 17). Het louter ontkennen van uw verklaringen in Zwitserland en het aanhouden van één versie van de feiten, kan evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Er dient benadrukt te worden dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft.

Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legde overigens geen enkel document neer dat uw eigen identiteit kan staven, zodat het niet onomstotelijk aangetoond is dat deze identiteitskaarten werkelijk uw ouders toebehoren. De bewijswaarde van deze stukken is dan ook erg gering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 januari 2021 een schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten); de materiële motiveringsplicht; de beoordelingsfout”.

Als “redenen voor de tegenstrijdigheid in het licht van het gewijzigde Zwitserse asielbeleid ten opzichte van Eritrese verzoekers om internationale bescherming” brengt verzoeker aan “dat hij angst had om de waarheid te vertellen uit schrik voor repercussies voor zijn vriend die hem geholpen heeft” omdat hij “in Zwitserland informatie [had] opgevangen dat de Zwitserse autoriteiten contact opnamen met de Eritrese autoriteiten, o.a. om Entreeërs terug te kunnen sturen” en hij wilde “zijn vriend niet in gevaar brengen omdat deze hem had geholpen de grens over te steken en daarna teruggekeerd was naar Eritrea”.

Hij benadrukt dat hij bij verweerder verklaarde “stress te hebben en onder druk te staan in Zwitserland en dat hij bij het CGVS zichzelf kon uitdrukken - wat hij met kon in Zwitserland -, dat hij zijn ideeën vrij kon uiten, en dat hij er de waarheid vertelde”. Hij stelt nog dat hij in Zwitserland niet bijgestaan werd door een advocaat, “wat een bijkomende verklaring kan bieden voor het achterhouden van deze informatie”.

Hij wijst er verder op “dat het algemeen bekend is dat de Zwitserse autoriteiten sinds 2016 hun asielpolitiek t.a.v. Eritrese verzoekers om internationale bescherming drastisch hebben gewijzigd”, zoals zou blijken “uit een aantal recente uitspraken van het Zwitserse Tribunal Administratif Fédéral (TAF)” waaronder “in januari 2017 dat er geen reden is om Eritreeërs het vluchtelingenstatuut toe te kennen omwille van het feit dat ze hun land illegaal verlaten hebben”. Hij verwijst tevens naar stuk 3, bijgevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker besluit “dat het niet onwaarschijnlijk is dat verzoeker informatie opving over deze gewijzigde houding van de Zwitserse autoriteiten” en volgens hem is dit “dan ook de reden waarom hij niet helemaal de ware toedracht heeft verteld in Zwitserland van de manier waarop hij de grens heeft overgestoken”.

Verzoeker klaagt aan dat verweerder “in de bestreden beslissing slechts één tegenstrijdigheid beoordeeld om tot de algemene geloofwaardigheid te besluiten en als gevolg daarvan te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging dient te koesteren” terwijl er geen rekening wordt gehouden “met verzoekers zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen over zijn dienstplicht en de problemen die hij in dat verband meegemaakt heeft, noch met de zeer duidelijke overeenkomsten met zijn verklaringen van zijn gehoor in Zwitserland”.

Vervolgens gaat verzoeker in op het “profiel van personen die Eritrea legaal kunnen verlaten in het kader van de dienstplicht en de jeugdige leeftijd van verzoeker”. Volgens hem is het “weinig aannemelijk” en “weinig waarschijnlijk” dat verzoeker als 18-jarige “zijn land legaal verlaten zou hebben omdat hij de toestemming zou hebben verkregen van de autoriteiten én ipso facto vrijgesteld zou zijn van de nationale dienstplicht”. Hij wijst op landeninformatie (stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift) waaruit zou blijken “dat een legaal vertrek uit Eritrea slechts in zeer uitzonderlijke en strikte omstandigheden georganiseerd kan worden, waardoor het weinig aannemelijk was dat verzoeker ook effectief onder de onderstaand toepassingsvoorwaarden viel op het moment van zijn vertrek” en die “de moeilijkheden en de problemen die bestaan voor Eritreeërs wat de mogelijkheden voor een legaal vertrek betreft, waarbij disproportioneel strenge bestraffingen en folterdaden tot de repercussiemogelijkheden behoren, alsook over de nationale dienstplicht (die in wezen verschillende mensenrechtenschendingen uitmaakt), de quasi onmogelijkheid om er aan te ontsnappen en de strenge sancties die staan op het ontvluchten ervan” zou bevestigen.

Volgens verzoeker stemmen zijn verklaringen over de gedwongen dienstplicht overeen “met de algemeen gekende modus operandi van de Eritrese autoriteiten”. Verzoeker stelt: “Uit de objectieve informatie over het profiel van personen die Eritrea legaal kunnen verlaten alsook over de draagwijdte van de nationale dienstplicht, kan niet anders dan besloten worden dat voor verzoeker quasi onmogelijk was om zich aan de dienstplicht te onttrekken en het land op een legale wijze te verlaten. Zijn uitgebreide verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, die overeenkomen met zijn verklaringen in Zwitserland, ondersteunen deze stelling”.

Verzoeker stelt:

“Gezien het geheel van bovenstaande omstandigheden en verklaringen is het dus weinig waarschijnlijk dat verzoeker zowel vrijgesteld was van de dienstplicht, als dat hij het land legaal verlaten kon hebben, in tegenstelling tot wat verwerende partij in diens bestreden beslissing voorhoudt. Het is daarentegen meer aannemelijk dat verzoeker noch vrijgesteld was van de dienstplicht, noch het land op een legale wijze kon verlaten, wat ondersteund wordt door zowel zijn eigen verklaringen als objectieve landeninformatie over de moeilijkheden in dat verband. Verzoekers verklaringen hierover komen bovendien overeen met zijn verklaringen in Zwitserland.

Dat verwerende partij uit slechts een tegenstrijdige verklaring afleidt dat verzoeker het land wel degelijk met toestemming van de Eritrese autoriteiten verlaten zou hebben en dus geen vrees dient te koesteren voor de Eritrese overheid, zonder enige andere tegenstrijdigheid of ongeloofwaardigheid vast te stellen, strookt niet met diens verplichting op basis van artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet om het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te beoordelen. Daarbij dient verwerende partij uiteraard rekening te houden met alle relevante informatie over het land van herkomst en de door verzoeker afgelegde verklaringen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker wel degelijk aan vervolging of ernstige schade blootgesteld zou kunnen worden. Door de conclusie dat verzoeker geen vrees voor vervolging dient te koesteren af te leiden uit een tegenstrijdige verklaring, zonder de algemene geloofwaardigheid met betrekking tot zijn andere verklaringen verder dan dat in twijfel te trekken (en dus impliciet te bevestigen), noch met de algemeen bekende landeninformatie rekening te houden in dat verband, begaat verwerende partij een beoordelingsfout en een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hieraan ondergeschikt, geeft verzoeker door middel van onderhavig verzoekschrift een aannemelijke verklaring voor de discrepantie tussen zijn verklaringen, waarmee voldoende rekening gehouden dient te worden in het licht van alle omstandigheden en informatie.

Verzoeker besluit dat in zijn hoofde in ieder geval een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt in de zin van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “AIDA, County Report: Switzerland, April 2020”, “UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea, 20 april 2011” en “UK Home Office, Country Policy and Information Note Eritrea: National service and illegal exit, 2018”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. In het verzoekschrift wordt gewezen op de "gewijzigde houding van de Zwitserse autoriteiten", met name "dat er geen reden is om Eritreeërs het vluchtelingenstatuut toe te kennen omwille van het feit dat ze hun land illegaal verlaten hebben" (onder verwijzing naar stuk 3), en verzoeker stelt dat dit "dan ook

de reden [is] waarom hij niet helemaal de ware toedracht heeft verteld in Zwitserland van de manier waarop hij de grens heeft overgestoken".

Verzoeker verduidelijkt echter niet concreet waarom hij zich ingevolge de houding van de Zwitserse autoriteiten genoodzaakt voelde om inconsistente verklaringen af te leggen over hoe lang hij onderdook bij een vriend, waar hij onderdook en of hij alleen of met een vriend de grens overstak. Verzoeker verklaarde zowel voor de Zwitserse als de Belgische asielinstanties immers dat hij illegaal zijn land verliet, alleen kon hij de omstandigheden van dit vertrek niet coherent aangeven, hetgeen kan aangenomen worden als een indicatie dat hij legaal het land verliet.

6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat verweerder *"in de bestreden beslissing slechts één tegenstrijdigheid beoordeeld om tot de algemene geloofwaardigheid te besluiten en als gevolg daarvan te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging dient te koesteren"*, stelt de Raad vast dat verweerder zich in de bestreden beslissing inderdaad beperkt tot de motivering dat verzoekers verklaringen over zijn vluchtrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud niet overeenstemmen met wat hij liet optekenen tijdens zijn asielprocedure in Zwitserland.

7. Indien het niet verboden is dat verklaringen afgelegd in het kader van een eerdere asielprocedure worden vergeleken met het relaas van de huidige asielprocedure, blijkt *in casu* dat verzoekers overige verklaringen - op enkele details na, namelijk zijn verblijf als kind in Soedan (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 6-7), (het werken in) de winkel van zijn vader en zijn verblijf in Teseney na zijn ontsnapping uit het ziekenhuis (notities, p. 8, 17) - wél eensluitend zijn doorheen zijn procedures in Zwitserland en België.

Dat verzoeker niet even eenduidig was wat betreft de omstandigheden van zijn vlucht - met name hoe lang hij onderdook bij een vriend, waar hij onderdook en of hij alleen of met een vriend de grens overstak - doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers verklaringen over de aangevoerde vervolgingsfeiten samenhangend en aannemelijk zijn.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt: *"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."*

De Raad stelt vast dat verzoekers Eritrese nationaliteit en afkomst uit en verblijf in Gash Barka niet betwist wordt. Gelet op verzoekers samenhangende en aannemelijke verklaringen betreffende de ondergane vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst, samengenomen met de algemeen gekende actuele situatie in de Ethiopische Tigray-regio en het feit dat verzoeker afkomstig is uit een hieraan grenzende regio in Eritrea, moet worden besloten dat *in casu* is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt verzoeker het voordeel van de twijfel gegund.

De vaststelling dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, en gelet op de voormelde algemeen gekende situatie zijn er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich opnieuw zal voordoen.

9. Gelet op het voorgaande wordt in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS